

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 4.

I et til Justitsministeriet indgivet Andragende har Bestyrelsen for „Foreningen for Strandfogderne langs Jyllands Vestkyst“ anholdt om, at der maa blive gjort Udveje for at forbedre Strandfogdernes Kaar.

Andragerne har til nærmere Begrundelse heraf henvist til, at der for deres betydelige Arbejde — Afpatrouillering af Stranden, Udkgig i Tilfælde, hvor Strandinger kan befrygtes, Bjærgning af inddrivende Gods, Assistance i Strandingstilfælde, Indkvartering og Forplejning af Skibbrudne m. m. — ikke er tillagt dem nogen egentlig Løn, idet Strandfogderne maa søge deres Vederlag i den dem i Henhold til Strandingslovens § 18, jfr. § 4, 5te Stykke, tilkommende Bjærgeløn. Det Strandfogderne saaledes tilfaldende Vederlag er imidlertid, efter hvad Andragerne har oplyst, gennemgaaende meget ringe, i Almindelighed kun nogle faa Hundrede Kroner aarlig og jævnlig under 100 Kr. Som en Udvej til at raade Bod paa dette uheldige Forhold har Andragerne foreslaaet, at den fornævnte Bestemmelse i Strandingslovens § 4, 5te Stykke, ændres saaledes, at der gives Strandfogderne en videre Ret til Bjærgning end efter den gældende Bestemmelse. Efter denne tilkommer Bjærgning af løst Gods, Vrag eller Vragstykker, der indriver paa Forstranden, alene Strandfogderne, naar Værdien skønnes ikke at overstige 500 Kr., medens Bjærgningen i modsat Fald tilkommer vedkommende Bjærgelav, og Bestemmelsen maa efter Sammenhængen med de foregaaende Bestemmelser i Paragrafen forstaas saaledes, at Retten til Bjærgning kun tilkommer vedkommende Strandfogder, naar Værdien af det Gods m. m., der ved samme Lejlighed indriver paa Forstranden i et Bjærgelavsdistrikt — i Almindelighed omfattende ca. 5 Strandfogeddistrikter — ikke overstiger det nævnte Beløb.

Justitsministeriet er enig med Andragerne i, at der er Grund til at søge Strandfogdernes Kaar forbedrede og i, at det bør ske ad den af Andragerne foreslaaede Vej, idet særlig den Udvej at tillægge Strandfogderne et fast aarligt

Vederlag af Statskassen alene af den Grund, at Omfanget af Strandfogdernes Arbejde paa de forskellige Kyststrækninger er i høj Grad varierende, maa anses for praktisk uigennemførlig. Man har derfor udarbejdet det foreliggende Forslag, hvorved, som det vil ses, Strandfogdernes Ret til Bjærgning udvides i 2 Henseender, nemlig dels derved, at der tillægges dem Ret til Bjærgning, naar blot Værdien af det Gods m. m., der indriver i et Strandfogeddistrikt, ikke skønnes at overstige 500 Kr., og dels derved, at der, naar Værdien af det inddrevne skønnes at overstige det nævnte Beløb, dog tillægges dem Ret til Bjærgeløn af Gods til en Værdi af 500 Kr.

Det Indgreb, der herved sker i den Bjærgelavene hidtil tilkommende Ret til Bjærgning, skønnes ikke at gaa disse for nær, idet det formentlig maa erkendes, at Formaålet med den Bjærgelavene tiltænkte Virksomhed hovedsagelig er Bjærgningsarbejdet ved egentlige Strandinger, i hvilken Henseende det ogsaa kan anføres, at adskillige Bjærgelav, efter hvad der er oplyst, ogsaa hidtil kun har hævdet deres Ret til Bjærgning i saadanne Tilfælde. Da det nu endvidere i Henhold til det foranførte maa antages, at Forslaget i det væsentlige imødekommer Strandfogdernes Ønsker, kan det forventes, at dets Gennemførelse vil betyde et væsentligt Fremskridt fra de hidtil gældende Regler.

Man henleder sluttelig Opmærksomheden paa, at man har benyttet Lejligheden til at ændre Henvisningen i 1ste Punktum til § 2, 3die Stykke, til § 2, 4de Stykke. I Forslaget til Strandingsloven var der henvist til dette Stykke, men da der ved Forslagets Behandling i Rigsdagen i § 2 indføjedes et nyt 1ste Stykke, var man ikke opmærksom paa, at der maatte foretages en tilsvarende Ændring i Henvisningen i § 4, 5te Stykke.

ad § 16.

Ændringerne skyldes de ved Lov om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919 indførte ny for alle Tjenestemænd gældende Regler om Beregning af Befordringsgodtgørelse og Time- og Dagpenge.